

Sygn. akt VII U 1564/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o odsetki (po rencie)

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 24 sierpnia 2016 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. S. prawo do ustawowych odsetek z tytułu opóźnienia wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy przyznanej Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 lutego 2015 r. (sygn. akt VII U 3117/13) liczonych od dnia 4 lutego 2015 r. do dnia zapłaty od kwoty należnego świadczenia za okres od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 4 lutego 2015 r. oraz od każdej kolejnej raty świadczenia wypłaconej po dniu 4 lutego 2015 r. do dnia zapłaty.

Sygn. akt VII U 1564/16

UZASADNIENIE

W dniu 3 października 2016 r. ubezpieczona W. S. złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. do tutejszego Sądu, odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 24 sierpnia 2016 r., znak: (...), odmawiającej jej prawa do wypłaty odsetek od renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ustalonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 1268/15.

W uzasadnieniu odwołania, W. S. wskazała, że organ rentowy bezzasadnie odmówił jej przyznania prawa do ww. świadczenia z uwagi na fakt, iż po wyroku Sądu I instancji, Zakład Ubezpieczeń Społecznych winien wypłacić przysługujące świadczenie (odwołanie z dnia 3 października 2016 r., k.2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 października 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu swojego stanowiska, organ rentowy podkreślił, że ani Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w wyroku z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt VII U 3117/13, ani Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w wyroku z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa 1268/15, nie ustalił odpowiedzialności organu rentowego o której mowa w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wobec powyższego zaskarżona decyzja wydana została prawidłowo (odpowiedź na odwołanie, k.3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. S. w dniu 6 czerwca 2013 r. złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania przed organem rentowym, ubezpieczona została uznana za zdolną do pracy w wyniku czego decyzją z dnia 24 września 2013 r., decyzje znak: (...), organ rentowy odmówił jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Od powyższej decyzji wnioskodawczyni złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie. W toku postępowania toczącego się pod sygn. akt VII U 3117/13, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: diabetologa, neurologa, kardiologa, ortopedy oraz okulisty. Biegli sądowi z zakresu diabetologii oraz neurologii stwierdzili, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy (wniosek z dnia 6 czerwca 2013 r., opinie biegłych sądowych, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, Orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS).

Wydając rozstrzygnięcie w sprawie o sygn. akt VII U 3117/13, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii oraz diabetologii. Opinie te Sąd podzielił w całości, uznając je za rzetelne, jasne, pełne oraz wyczerpująco wyjaśniające okoliczności, na które zostały dopuszczone. Sąd Okręgowy zważył, że ww. opinie zostały wydane w oparciu o przedmiotowe badanie odwołującej, załączoną do akt sprawy dokumentację lekarską i są wynikiem wieloletniego doświadczenia biegłych. Na podstawie ww. opinii biegłych sądowych, Sąd Okręgowy uznał, że decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa. W oparciu o dowód z opinii biegłych diabetologów z dnia 23 grudnia 2013 r. oraz opinię biegłego z zakresu neurologii Sąd ustalił, że odwołująca choruje na cukrzycę typu 2, natomiast ze względów neurologicznych odwołująca ma stwierdzoną dyskopatię L4-L5, uszkodzenie nerwu strzałkowego lewego, a także rwę kulszową lewostronną. Sąd Okręgowy nie znalazł przy tym podstaw faktycznych, ani prawnych, aby podważyć te opinie.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie na mocy wyroku z dnia 3 lutego 2015 r. orzekł o zmianie zaskarżonej decyzji z dnia 24 września 2013r., znak: (...), poprzez przyznanie na rzecz odwołującej **W. S.** prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 czerwca 2013 r, do dnia 31 grudnia 2016 r. (Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 3 lutego 2015 r. wydane w sprawie o sygn. akt VII 3117/13).

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 lutego 2015 r., zaskarżył Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., który w apelacji z dnia 1 kwietnia 2015 r. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania **W. S.**, ewentualnie o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego, organ rentowy zarzucił naruszenie art. 57 ust. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez bezpodstawne ustalenie na podstawie niepełnego materiału dowodowego, iż odwołującej się przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 czerwca 2013 r. do 31 grudnia 2016 r., a także naruszenie art. 227 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez nie dopuszczenie wnioskowanego przez organ rentowy dowodu z opinii biegłego neurologa i diabetologa i w ten sposób nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych dotyczących stanu zdrowia odwołującego się, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (apelacja z dnia 1 kwietnia 2015 r. k. 153-1546 - akta sprawy o sygn. VII U 3117/13).

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 r., Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 kwietnia 2016r. wydany w sprawie o sygn. akt III AUa 1268/15 k. 196 - akta sprawy o sygn. VII U 3117/13).

W wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 kwietnia 2016r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał w dniu 30 czerwca 2016 r. decyzję, znak: (...), mocą, której przyznał odwołującej **W. S.** prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. W związku z powyższym wnioskiem z dnia 28 lipca 2016 r., odwołująca zwróciła się do organu rentowego o wypłatę na jej rzecz odsetek od przyznanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego świadczenia rentowego za okres od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. (decyzja z dnia 30 czerwca 2016 r., znak: (...), k. 189a.r., wniosek z dnia 28 lipca 2016 r. k. 205 a.r.).

Na mocy decyzji z dnia 24 sierpnia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odmówił ubezpieczonej prawa do wypłaty odsetek od renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu swojego stanowiska, organ rentowy podkreślił, że ani Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w wyroku z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt VII U 3117/13, ani Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w wyroku z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa 1268/15, nie ustalił odpowiedzialności organu rentowego o której mowa w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wobec powyższego zaskarżona decyzja wydana została prawidłowo (decyzja z dnia 24 sierpnia 2016 r., k.207 a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, W. S. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 3 października 2016 r., k.2 a.s).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumentację z akt rentowych odwołującej W. S., dokumentację akt niniejszej sprawy oraz akt sprawy rozpoznanej przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie pod sygnaturą akt VII U 3117/13. Dowody w postaci dokumentacji z akt rentowych oraz z akt postępowań sądowych korespondowały ze sobą i stanowiły spójny materiał dowodowy w sprawie. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał stanowił zatem wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 24 sierpnia 2016 r., znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd jest zdania, że dla rozstrzygnięcia sporu w niniejszej sprawie kluczowa jest regulacja art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2015.121 j.t. dalej: ustawa systemowa). W ust. 1 tego przepisu wskazano bowiem, iż - jeżeli Zakład (Ubezpieczeń Społecznych) - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Jak wynika to z utrwalonego poglądu orzecznictwa - Odpowiedzialność ZUS za opóźnienia kształtuje się zatem na zasadzie winy i jest ona wyłączona w każdym przypadku, gdy przyczyna opóźnienia powstała niezależnie od zachowania ZUS (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., sygn. akt II UK 214/02, OSNP z 2004r., z.5, poz. 89). Regulacja ta, z uwagi na swoje usytuowanie w systemie prawa ubezpieczeń społecznych, ma zastosowanie do wszystkich świadczeń wypłacanych przez ZUS, o ile nie wyłączają jej przepisy szczególne.

Natomiast, w myśl art.118 ust. 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748 j.t.) - organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Powyższe przepisy w sposób szczególny regulują odpowiedzialność organu rentowego w zakresie odsetek w sytuacji nieterminowego ustalenia i wypłacenia przez organ należnego wnioskodawcy świadczenia. Stwierdzić należy, iż z zestawienia obu wyżej przywołanych przepisów (art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej oraz art. 85 ust. 1 ustawy systemowej) wynika, iż: 1) na organie spoczywa obowiązek pełnego wyjaśnienia okoliczności koniecznych dla przyznania prawa oraz ustalenia jego wysokości w szczególności na podstawie przedłożonych przez wnioskującego dokumentach; 2) w razie niemożności ustalenia spornych kwestii wyjaśnienie może nastąpić przed organem odwoławczym; 3) nie każde wyjaśnienie przez organ odwoławczy okoliczności spornych, a jedynie tych niezawinionych

przez organ rentowy – zwolni ten organ od odpowiedzialności za nie wydanie decyzji po postępowaniu wyjaśniającym przed samym organem rentowym.

W ocenie Sądu, jeżeli dane okoliczności stały się sporne na skutek bezpodstawnego ich zakwestionowania przez organ, będzie on wówczas zobowiązany do wypłaty odsetek za nieterminowość – na skutek doprowadzenia do konieczności odwołania się od błędnej decyzji organu rentowego. Jak przyjmuje judykatura, zawarte w art. 85 ust. 1 u.s.u.s. określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 stycznia 2013r., sygn. akt III AUa 1224/12). Sąd zauważył też, że odsetki nie są odrębnym świadczeniem z ubezpieczenia społecznego, lecz świadczeniem akcesoryjnym, które w wypadku zaistnienia określonych w ustawie warunków powinno być przyznane i wypłacone przez organ rentowy bez wniosku ubezpieczonego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 grudnia 2012r., sygn. akt III AUa 1008/12).

Konieczną przesłanką ustalenia odpowiedzialności organu ubezpieczeniowego jest naruszenie przez ten organ przepisów prawa materialnego, określającego przesłanki nabycia świadczenia oraz stwierdzenie tego naruszenia prawomocnym wyrokiem sądu, zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym sporne świadczenie. Celem postępowania toczącego się na skutek odwołania od decyzji organu rentowego jest zweryfikowanie ustaleń poczynionych przy jej wydaniu. Weryfikacja ta choć nie musi wiązać się z przeprowadzaniem nowych dowodów, często jest także wynikiem przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego, którego wynik de facto decyduje o sposobie rozstrzygnięcia sprawy. Sąd może także wydać wyrok opierając się wyłącznie na dowodach, którymi dysponował organ rentowy. Nieuzasadnionym wówczas byłoby przyjęcie, iż okoliczności konieczne do wydania decyzji zostały wyjaśnione dopiero w postępowaniu sądowym, albowiem istniały one już w czasie jej wydania. Nie zostały jednak prawidłowo ocenione na skutek niedostatecznego ich rozeznania przez organ rentowy z przyczyn od niego zależnych. Stanowisko judykatury wskazuje również precyzyjnie kierunek interpretacji powyższych przepisów. Organ rentowy ponosi odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia, jeżeli niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem a odmowa przyznania świadczenia jest wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego. W takim przypadku późniejsze wydanie prawomocnego wyroku sądu ubezpieczeń społecznych przyznającego świadczenie i wpływ tego wyroku do organu rentowego nie mają znaczenia dla biegu terminu do wydania decyzji, od upływu którego ubezpieczonemu przysługują odsetki (art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010r., sygn. akt I UK 345/09). Jeżeli bowiem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2010r., sygn. akt III UK 20/10).

Ponadto wykładnia systemowa art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS prowadzi do wniosku, że na potrzeby ustalenia odpowiedzialności organu rentowego z tytułu opóźnienia w ustaleniu lub wypłacie świadczeń, sens wyrażonej w tym przepisie normy prawnej jest następujący: „za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, uznaje się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia, o ile za nieustalenie tych okoliczności odpowiedzialności nie ponosi organ rentowy”. Omawiany przepis może zatem dotyczyć wyłącznie takiej sytuacji, w której dla wykazania okoliczności, która miałaby wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość, dopiero w postępowaniu sądowym zostałyby przedstawione odpowiednie dowody, z których strona mogła skorzystać już w postępowaniu przed organem rentowym, lecz tego nie uczyniła (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 września 2006r., sygn. akt III AUa 1126/05).

Sąd zważył również, że w stosunkach opartych na prawie ubezpieczeń społecznych odsetki od opóźnionego świadczenia uregulowane są na potrzeby tego prawa wyczerpująco, bez możliwości odwoływania się - poza określeniem wysokości odsetek - do przepisów prawa cywilnego. Zawarte w art. 85 ust. 1 u.s.u.s. określenie: „nie

ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno nie wydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. Odsetki należą się za czas opóźnienia, tj. poczynając od dnia wymagalności długu, a kończąc na dniu jego zapłaty. Na ten zamknięty okres składają się poszczególne dni opóźnienia, a należność z tytułu odsetek narasta sukcesywnie, podwyższa się bowiem z każdym dniem o stosowną kwotę pieniężną. W prawie ubezpieczeń społecznych dniem zapłaty jest dzień określony w § 2 ust. 6 rozporządzenia z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 r. nr 12 poz. 104 ze zm., dalej: rozporządzenie), tj. dzień przekazania należności na pocztę lub do banku (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011r., II UK 22/11).

Opierając się na powyższych rozważaniach Sąd jest zdania, że decyzja z dnia 24 sierpnia 2016 r., znak: (...), którą organ rentowy odmówił wypłaty odsetek na rzecz ubezpieczonej W. S. jest nieprawidłowa.

Wprawdzie ani Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w wyroku z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt VII U 3117/13, ani Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w wyroku z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa 1268/15, nie ustalił odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wypłacie świadczenia emerytalnego, jednak okoliczność ta nie ma znaczenia dla ustalenia prawa ubezpieczonej do odsetek. Zgodnie z aprobowanym przez tutejszy Sąd stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w Uchwale z dnia 24 marca 2011r. (sygn. I UZP 2/11), brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Przechodząc natomiast do meritum tj. kwestii związanej z odpowiedzialnością organu rentowego za opóźnienie w przyznaniu świadczenia rentowego - to bezspornym jest, że za zaistniałe opóźnienie wyłączną odpowiedzialność ponosi ZUS.

W ocenie Sądu organ rentowy, już przy pierwszym badaniu sprawy, mógł wydać prawidłową decyzję o przyznaniu ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego. Jak wynika to bowiem z materiału dowodowego (w postaci dokumentacji medycznej) przedstawionej przez ubezpieczoną wraz z wnioskiem z dnia 6 czerwca 2013 r., już wówczas możliwe było stwierdzenie występowania u niej poważnych dysfunkcji o podłożu diabetologicznym i neurologicznym (które powodowały częściową niezdolność do pracy).

Natomiast organ rentowy, pomimo dostępu do tej dokumentacji związanej z leczeniem diabetologicznym i neurologicznym poprzestał na ustalaniu stanu zdrowia ubezpieczonej wyłącznie w oparciu o orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, jaki i Komisji Lerskiej ZUS, którzy stwierdzili, że ubezpieczona jest zdolna do pracy.

Tym samym wydanie przez ZUS decyzji odmownej spowodowane było wyłącznie błędem organu rentowego polegającym na nieprzeprowadzeniu pełnych badań w obszarze wszystkich występujących jednostek chorobowych. Dlatego też Sąd uznał, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, a tym samym ubezpieczonej co do zasady przysługuje prawo do odsetek.

Nadto w ocenie Sądu odpowiedzialności ZUS nie wyłącza też fakt, iż postępowanie w sprawie prawa ubezpieczonej do renty trwało niemal 3 lata, albowiem kluczowe dla ustalenia prawa do odsetek jest to, iż organ rentowy mógł wydać prawidłową decyzję już w 2013r.

Sąd termin początkowy prawa do odsetek ustalił od dnia 4 lutego 2015 r. do dnia zapłaty od kwoty należnego świadczenia za okres od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 4 lutego 2015 r. oraz od każdej kolejnej raty świadczenia wypłaconej po dniu 4 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, o czym to orzeczono w sentencji wyroku – na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)